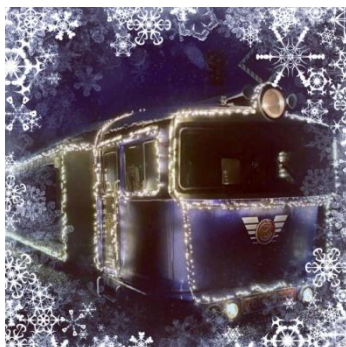

Jak starý vagón plnil vánoční poslání

Borůvce se v novém domově líbilo. Vypadalo to tam jako v nějakém železničním muzeu – lampy z vlaků i návěstidel, cedule velké i docela maličké, čepice i uniformy.... no, bylo toho tolik, že by to na prstech nespočítala, kdyby nějaké měla. A i kdyby se k výsledku nakonec přeci jen dopracovala, staré věci neustále přibývaly a přibývaly, že by musela počítat znova.

„Podívej, Borůvko“, ukazoval pán mašince své cennosti, „tohle je stará trumpetka, kterou kdysi používali vlakvedoucí. Říká se jí povelka. A tady mám trpaslíka“, ukazoval na malé trpasličí návěstidlo se dvěma světly, „toho si jednou zasadíme na zahradě. Třeba nám vyroste“, smál se.

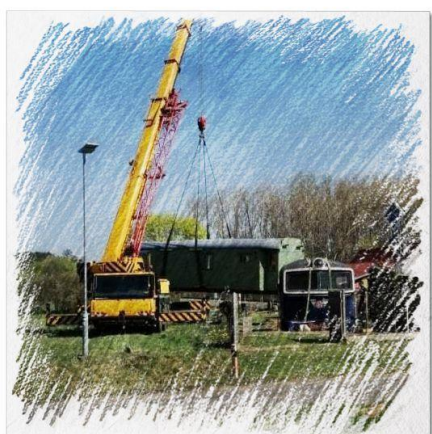

„Tyto velké lampy“, pokračoval Borůvčin pán, „ty se zase věšely na vagóny, aby bylo v noci vidět, kde vlak končí. Když už mluvíme o vagoncích, myslím, že tobě by také nějaký slušel, co říkáš?“

Mašince se ten nápad líbil. Jenže – kde vzít vagónek? Vagóny nerostou na stromě, jako hrušky a nedají se koupit v obchodě, jako třeba rohlíky, bonbony nebo čokoláda.

Ale co by to bylo za pohádku, kdyby se nedočkala šťastného konce.

Dočkala se i Borůvka. Jednoho dne u muzea zastavilo velké auto a na svých zádech vezlo služební vagón. Jeřáb měl do dělat, aby tak těžký náklad uzvedl. Funěl, hekal, ale nakonec se mu podařilo postavit vagónek za lokomotivu.

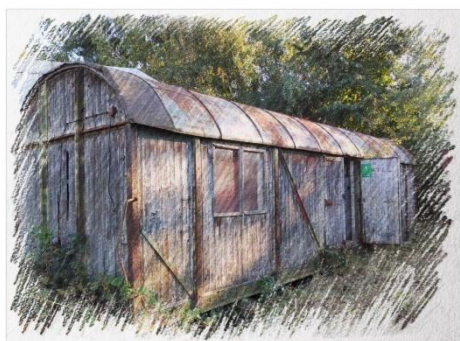
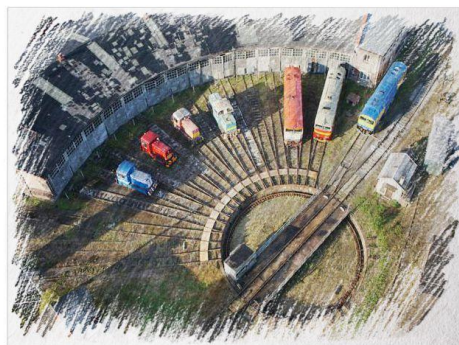
Borůvčin pán jej obhlížel ze všech stran, vlezl dovnitř a spráskl ruce. „To jsem tomu dal“, zabědoval a chytl se za hlavu.
Uvnitř to vypadalo – no hrůza pomyslet.
Nevzhledné zašlé stěny i podlaha, všude špína a smetí.
Ani zvenku vagón moc krásy nepobral. Byl celý popraskaný, zelená barva se loupala, skrz okna téměř nebylo vidět a na střechu by se ani neodvážil vylézt.

„Co teď?“, otočil se bezradně na Borůvku, „je zašlý až běda. Těžko s ním něco udělám. Asi ho pošlu zase zpět.“

„Víš, neměl bys soudit věci podle obalu“, odvětila moudře mašinka, „třebaže ti vagónek připadá ošklivý, nikdy nevíš, co hezkého ukrývá. Možná má i nějaké poslání.“
„Jaké poslání může takový vysloužilý vagón mít?“ vzdychl Borůvčin pán.
„Budu ti vyprávět jeden příběh“, odvětila lokomotiva, „brzy porozumíš.“

Bylo to zrovínka o Vánocích. Daleko odsud, až na samém severním konci republiky, stála veliká budova pro mašinky a vagóny, které se říká depo.

K depu vedlo několik rozvětvlujících se kolejí. Některé vagónky odpočívaly v budově, jiné postávaly venku a úplně v koutě mezi kopřivami a trním stál starý služební vůz.

Kdysi býval důležitý a vozil dokonce pana nejvyššího přednostu, ale jak šel čas, zestárl. Nikdo si jej nevšimal a proč také. Dosloužil a nebyl již k ničemu. Barva byla oprýskaná, kola zrezavělá, jedno okénko rozbité a ve střeše díra, že by se do ní vešel přednosta s výpravčím a ještě by zbývalo místo pro vlakvedoucího.

Vagón jen tiše stál v koutku a poslouchal, jak si ostatní povídají.
Osobní vůz vyprávěl, že zrovínka předevčirem vezl důstojné paničky na bál, jaké nádherné šaty měly a voněly – „hmm, ještě teď se v mých útrokách ta vůně uchovala.“
„A já“, snažil se jej trumfnout druhý vagón, „já jsem zrovna včera vezl urozeného pána s celou jeho družinou. Ať do mě výhybka uhoď, jestli to nebyl nějaký král, kníže či císařpán!“
Nákladní vagónky se zase předháněly, který z nich vezl nejtěžší nebo nejvzácnější náklad. Jeden se pyšnil, že vezl cizokrajného ovoce, další vzácné kameny, jiný stádo vyšlechtěných hřebců, další byl plný těžkého uhlí a byl tu i takový, který - no jen si to představte - putoval až k dalekému moři.
Vozy brebentily a překřikovaly se, jen starý služební vagón mlčel. Mlčel, poslouchal a vzpomínal na staré časy.

Přišla noc. Z nebe začal padat sníh a nasazoval všemu kolem bílé čepice. Vagónky zmlkly. Chouhly se a pozorovaly hebounké vločky.

Do ticha se ozvalo syčení, burácení a pískání. Ze tmy se vynořila parní lokomotiva. Na první pohled bylo vidět, že už má něco za sebou. Černá barva rozpraskaná, plechy pomačkané, komín trochu nakřivo. Div, že vůbec držela pohromadě.

Lokomotiva došla k vagónkům a s vrzáním a syčením zastavila. Pronikavým pohledem se rozhlédla kolem a skřípavým hlasem promluvila: „Mám důležité poslání. Který z vás mi pomůže, splnit jej?“

„Nemohu“, řekl osobní vagón, „zrovínka jsem se namazal olejíčkem.“

„Nepojedu“, zaskuhral statný nákladní, „nějak mě loupe v nápravě“.

Další se potřeboval pořádně vyspat, jiný se vymlouval na vyviklané kolečko a jeden dokonce odsekl, že on s tak ošklivou a starou lokomotivou nikam nepojede.

„Já ti pomohu a rád“, ozvalo se z koutku depa. Všichni překvapeně pohlédli na starý služební vagón. „Ty?!“, smáli se, „vždyť se sotva udržíš na kolejích. Budete opravdu pár k pohledání. Starý vagón a stará lokomotiva.“

Služební vůz si jejich posměšných urážek nevšímal. Trochu roztřeseně se vydal k mašince a kola mu vrzala. Není divu, vždyť už se netočila tolik let.

Lokomotiva počkala, až se k ní připojí a se skřípáním a syčením vyrazily z depa.

Za depem začala mašinka nabírat takovou rychlost, že jí vagónek jen taktak stačil. Nebe se zatáhlo a nastala sněhové vánice. Sníh bodal do očí, mráz štípal do tváří, vítr ohýbal stromy a narážel do vagónu - div že jej nepřevrátil.

„Chceš to vzdát a vrátit se zpět?“, zeptala se tichým hlasem černá lokomotiva svého společníka.

„Ne“, odvětil stejně tiše vysloužilý vagón, „slíbil jsem, že ti pomohu. Vždy jsem dorazil až k cíli a dorazím k němu i dnes.“

Lokomotiva jakoby dostala křídla. Vyrazila kupředu jako blesk. Když už si vagónek myslel, že se snad rozletí na kousičky, ozvala se ohlušující rána. Nebe se rozestoupilo a k zemi se snesla oslnivá záře.

**Vagón pevně zavřel oči a držel se z plných sil.
Když oči znovu otevřel, překvapeně vydechl.
Stará nehezká mašinka zmizela. Místo ní tam
stála překrásná parní lokomotiva.**

**Byla obrovská. Červená kola dokonale ladila s
černou barvou trupu, krk jí zdobil mohutný límec,
na čele zářila červená hvězda a komínek držela
mašinka na hlavě vznešeně, jako nějakou
královskou korunu. Starý vagón lokomotivu
poznal. Byla to Šlechtična.**

**„Vydržels“, promluvila zvučným hlasem, „dostál jsi svému slibu a zasloužíš odměnu.“ Zasyčela a vůz
zmizel v oblaku husté páry. Jakmile se hustá mlha rozestoupila, nikdo by vagónek nepoznal. Černá
kola se leskla novotou, zelený nátěr neměl jedinou prasklinku, střecha byla neporušená.**

**„Ted' splníme svoje vánoční poslání“, promluvila znovu lokomotiva. Dlouze zahvizdala a z nebe se
sneslo tisíce světýlek. Služební vůz ani nedýchal. Strnule stál na místě a pozoroval zářivá světýlka,
která se usazovala na něj i na Šlechtičnu. Když už bylo i to nejposlednější na svém místě, Šlechtična
opět zapískala a rozjela se i s vagónem v závěsu.**

**Jeli zasněženými lesy i černými tunely, po
mostech i údolím. Srnky překvapeně zvedaly
hlavy, zajíci se zastavovali uprostřed skoku,
veverky hopsaly na nejvyšší větve, aby měly lepší
výhled. Takou krásu jaktěživ neviděly.**

**Vánoční vlak dorazil k městu a zastavil na
nádraží, nedaleko vyzdobeného náměstí, plného
lidí.**

Dav zašuměl úžasem. Šlechtična jemně zapískala a dveře vagónu se otevřely dokořán.

**Jako první se z překvapení vzpamatovaly děti. Jedno po druhém vstupovalo dovnitř a z vozu se
ozývalo obdivné vzdychání, radostné výskání a šťastný smích. Dřevěné stěny vagónu byly ozdobeny
zářivými světly a obrázky, podlaha pokryta kobercem ze samých vloček, u stropu visely větvičky jmelí
a na konci vagónu stál stromek ozdobený zlatými hvězdami, červenými jablíčky a posypaný jemným
sněhovým popraškem. Všude kolem ležely dárky. Bylo jich tolik, že se na každého dostalo.**

Vánoční poslání bylo splněno.

Druhý den odvezla Šlechtična služební vůz zpět. Mezi zaměstnanci depa nastalo hotové pozdvižení. Všichni vagónek obdivovali, vychvalovali, modré z nebe by mu snesli. A ostatní vozy? Ty se styděly. Poznaly, že se nemají posmívat a soudit někoho jen podle toho, jak vypadá. Nu, myslím, že si z toho vzaly ponaučení.

Borůvka skončila své vyprávění. Její pán tiše stál a díval se na starý vagón. Už mu nepřipadal ošklivý. Ba naopak. Začínal se mu zamlouvat. Dobře pochopil, co mu Borůvka svým vyprávěním chtěla říci.

Za čas by vagónek sotva kdo poznal. Zářil čistotou a novým nátěrem, stěny pokrývaly obrázky lokomotiv, cedule a cedulky, okna zdobily závěsy a příjemnou atmosféru doplňovaly pohodlné sedačky se stolky.

Uvnitř našly svůj domov všechny ty železniční lampy, výpravky, trubky, čepice a další věci, které Borůvčin pán nashromáždil.

Čas od času se ve vagónku usadily děti a poslouchaly pohádky. Zvláště ty železniční. Však jich Borůvka měla - no plný vagón.

